

VADÁSZ- ÉS VERSENYLAP.

Kedd, május 10.

13. sz.

Harmadik évfolyam 1859.

Magyarhoni vadászatok.

(Vége.)

Mint minden jól idomított kutya, úgy a fóti falka kópói is szilárd és éles nyomozók. A falkár egy biztató szavára s egyetlen intésére (mert Hills rendkívül nyugodt s azt tartja, hogy még a rejtben is minél kevesebb a zaj, annál jobban foly a munka) valamennyi keres már s bár egyetlen kutya sem látható, de a sás és káka csörög és ing, a mint közötté pizseg a falka. A symphoniát nem sokára megkezdí egy pár vékony nyiffantás, melly közé azonnal mély hang is vegyül s ezt rögtön az egész orchesternek ollyszerű harsogása követi, melly az izgatott hallgatók magyar vérét buzogásig fokozza. A falka nemes mestere látható örömet élvez s megveregetve Linda de Chamounix fényes nyakát, arra gondol, milly derék dolog lesz majd a mozgékony kis kancza hátán memmi az első húsz perezben, míg aztán ha ereje kimerülni kezd, Driver váltja fel őt. Gróf Pálffy esendesen lopószik el ama kettős ezéllal, hogy a róka kijöttét láthassa s idejekorán indulhasson utána. Sógora, egy futó fékszáros fiatal lovon, szivarvéget dob el s csak azt sajnálja, [hogy olly kevés ugrásra van alkalom. Mindenki lova fején át nézegél a rejtbe s készen tartja magát a rohamra. A falka harsogó zenéje tizszeressé vált; a kopók a róka nyomában vannak s minden kutya keres: a róka halkán kiillan a

rejtől s ennek szélén vagy ötven ölnyt haladván — újra besurran! Két pár kutya kibukik a nádból, de bármily fiatalok is, félőlnyt sem futnak ha nem vadbüzön s nincs szükségük ostorpattogásra, melly őket feladatuk helyére visszatérítse. A vadbüz pompás s a kopók annyira sarkalják a rókat, hogy ez nem mer a sikra lépni. Hills szobormereven ül lován, de mindent lát és hall. A róka visszassompolyodik a rejtbe s nyomát tévesztetni iparkodva, régi helyére fordul: a kopók kissé átszárnyalták s egy percznyi halotti csend áll be. Hills azonban megpillantja őt egy nyílt helyen a káka közepette. Sok farkár hasonló esetben nyomra vezetné kopóit vagy legalább egy „holloa“-val jönne segítségükre; de Hills az üldözők természetét ép úgy ismeri, mint az üldözöttét. Tudja, hogy a róka a siralomházban ül már s békét hagy neki. Hadd érdemeljék őt ki a kopók maguknak — mit ezek meg is tesznek, mert ime a róka előnyt nyerni remélve kiszökik a sikra — még pedig milly sikra! tenyéregyenesre egész a láthatárig!

A zene újra megharsan; gróf Pálffy kalapja a levegőben — s önmegtagadása annyira megy, hogy még nem is holloá-z. Hills villámként a kellő helyen terem s a mint a kutyák a sás közül kiömölnek, nem állhatja meg, hogy párszor kürtjébe ne fújjon; az első ostorász számolja a róka után iramodókat — tizenkettő, tizennégy, tizenhat, egy szálíg mind ott fut! Most már nincs egyéb teendő, mint lehető közel nyomukban lenni. Egy árva szó sem hallható; a kutyák is majdnem némán futnak — s ember és ló egyiránt iparkodik velük lehetni!

Sajátszerű vad és hevélyes érzés az vágatni a végtelen sikon, csupán a talajra fordított figyelemmel — mert hiszen még itt is van a talaj minőségében különbség s bár ez sehol sem mély, helyenként még is lágyabb mint másutt — s nézni a farka működését a nélkül, hogy más egyébre gondolni kellene. Látni, mint iramlanak előre a fiatal kopók ott, hol a büz legjobb s mint adják át ismét helyeiket az öregeknek, ha heveségükben túlszárnyalták a vonalt — s az egész csapat, mint valamely szép gépezet, visszahajlik a kellő irányba; szemlélni a határozott erélyt, mellyel a magukat jó vadbüzön tudó kutyák gyorsabban és gyorsabban hajtanak, farkukat lebocsátva, lehetőleg kifeszített testtel, sőt remegve a titokteljes bűbáj hatása alatt; látni a többinek az igaz úton járókban helyezett bizalmát, az élv megosztásának mohó vágyát s az egymástóli függés elismerését — mind ez igen gyönyörű és vonzó. Nem csoda, ha

ilyenkor lovunkat nem igen kiméljük s elfeledve, hogy ő is halandó, olly sebes haladásra biztatjuk, mely a szünetet ha nem is épen szükségessé, de legalább kívánatossá teszi.

E szünet most bekövetkezik. A róka egy szőlő tövében szétszórtan legelésző sertécsorda közt tünt el s vele a sertésektől ronda téren a vadbüz is elveszett. Markman és Rockwood és Challenger szél ellen futva, társaikat tévútra vezették; a kopók most felütötték fejüket s falkár nélkül a róka kétségkívül vesztve volna. A sportsmanek leugrálnak lovaikról s izzadt arcukat törülk; a gróf felhasználja a szünetet, második lovára ül s a szép Linda de Chamounix-t haza küldi. Gróf Pálffy szél mentében nyargal el s azt hiszi, hogy tudja, merre ment a róka. Hills bevárja a kutyák körkémlését (cast) s látván, hogy a falka meg van zavarodva, a szőlőnek távoli szögletére nyargal. Ezen irányzélelles, arra emberek dolgoznak s épen nem valószínű, hogy a róka arra vette volna futását; de im kissé alább a szőlő tövében árok nyúlik el, hova egy üldözött állat örömet menekülhet s ezenkívül a falkár éles szeme fenn magasan a tiszta légben egy szárnyain függő keselyt fedezett fel, melly bizonyosan valamely lenn lappangó tárgyat les. Gróf Pálffy ezt nem tartja ugyan helyes iránynak, de sokkal jobb sportsman, hogysen ellenezze vagy hogy a falkától elmaradni akarna s midőn ezek csakugyan a vadbüzre jönnek, megereszti a kantárt s vágatás közben teszi fel magában, hogy hazafelé menet majd megkérdi Hillst, mint tudott illy valószínűtlen irányt választani s hogy a manóban sikerült az neki?

Az imént leirt vidék általában véve sik ugyan, de van még is rajta egy erdős domblánczolat s e menhely felé a rókák örömet tartanak — most is világos, hogy rókánk arra menekül s mi ismét szép vadászlói haladással száguldunk a nyílt teren. Nagy darab kukoriczáshoz érünk, melly az erdő előtt mintegy hét mértföldnyire a rókának percznyi biztosságot nyújt; ez, a növény csutkái- s széles száraz kardélességü levelei közt meglehetős véd- és rejthelyet vélt találni, de hasztalan, mert pár forduló után e tarlón Hills lováról a falka közepébe ugrik le s rókafarkat csóvál feje fölött, mellyet a falkamester intésére idegen vendég létünkre nekünk ajánl fel. A gróf eltevéen megnézett arany vadászóráját jelenti, hogy harminczhét percznyi futamunk volt egyetlen szünettel s hogy most már hazafelé indul, de reméli, hogy vendége leszünk ebédre és éjre főtí kastélyában.

Helyenkivüli dolog lenne itt bármelley gentleman magántulajdonairól szólani, máskülönben e sorok írója szivesen használná tollát gróf Károlyi érdemeinek s azon jóság és szivélyesség kiemelésére, mellyben részesült s feledni soha sem fog. Mint falkamester azonban közbirtok levén a gróf, igazolva leszünk, ha vadászintézményeiről, az ebólakról és az istállókról s ezeknek lakóiról röviden megemlékezünk. Az ebólak szép épülete a kastélytól fél mértföldnyire kitünő jó fekvésű helyen s minden kellékkel ellátva van, mit Angliában nélkülözhetlennek tartanak; az istállók szintén akác s egyéb fák lombjaitól árnyas helyen épülvék, mi nagy előny Magyarországon, hol a nyár rendkívül hő. Az összes kopófalka harminczkét vagy harminczhárom párból áll s ez valóban bőven elégséges olly vidéken, hol nincsenek erdőségek s hol a kopók feladata sokkal kevésbé fárasztó, mint a lovaké. De a vadászdény is igen rövid s e körülményt magyar barátaink nem tudják eléggé sajnálni. Az őszelei hőségek- s azon kényszerűség miatt, hogy a szüretnek végét bevárni kell, az idény nem igen kezdődhetik october közepe előtt s karácson táján rendszeren legalább két havi fagy áll be. A tavasz is nagyon korai ez éghajlat alatt, annyira, hogy a természet kinyilta után három-négy hét a legtöbb mit remélni lehet s e szerint a vadászatok élvezete három rövid hónapra van korlátozva; magyar barátaink azonban olly buzgó kedvelői a sportnak, hogy e három hónap alatti élmények teljes fokú élvezhetése végett mit sem kímélnek a főtíhoz hasonló falkák fenntartására.

Hills, két ostorász — mind a kettő jó sportsman s kiváló szolgáló — egy főző s egy etető: mindössze ezekből áll az ebólak tisztikara, segédkez azonban akármennyi kapható itt, hol annyi a béres és taksás paraszt, kik a grótot hűbéri indulattal szeretik és tisztelik s kik szolgálatában érette mindenre készek.

A főtí istállók pompásak — tágas, magas, jól szellőzött helyiségek, kényelmes ülőkékkel, mellyeken jól esik egy-egy órát elszivarozni s nézni az itt lakók hosszú sorát. S a lovak méltók is arra, hogy számukra illy nagyszerű hajlék épült; im ott áll egy sorban vagy huszonöt, mindenik olly jeles, minő csak valaha kantárból nézett ki; néhányuk nagy áráért Angliából jött, néhányuk pedig — és semmiesetre a selejtesbje, honi tenyésztmény kifogástalan ivadékágú angol apáktól és anyakancaztól. Van itt miből válogatva tenyészteni s gróf Károlyi ménésének létszáma alig lehet kisebb mint kétszáz darab ló. Vadászlovakai meglege-

tösen egy fajtaból valók, egyenlők s rögtön elárulják, hogy ugyanazon szakértő szem választotta meg őket; jól termett izmos állatok ezek, nagy részük telivér, jó czombú és lábú, hosszas lapoczkájú és különösen szép fejű lovak. A cselédek paripái természetesen olyanok, mellyeket Leicestershireban könnyüterhű lovaknak neveznének — az az, tizenkét-tizenhárom stone teherrel mennek; de a gróf kedvencei, mellyek közt egyetlen alacsonyabb vérű sincs, tökéletesen képesek urok súlyát — becsületes tizenöt stonet nyergestől kantárostól, hordani. Kitünő angol lovasz visel gondot reájuk s ügyel menőképességükre, mire egyébiránt magának a grófnak s fiának a szenvedélyes sportsman Sándor grófnak is van gondja. Habár e nyílt síkságon kevés a ló romlását okozó kiálló törzs és tövis, de a kukoriczának száraz éles levelei olly sebeket képesek hasítani, mint a kés s magunk is több illy gonosz sebet láttunk — kivált ha a sérülés a pata és a csüd közt történt; máskülönbben a vidék a lóra nézve nem ártalmas, nem számítván a futamok sebességét.

Megkísérlettük ezennel egy magyarországi rókakopófalka, egy magyar sportsman-testület és magyar vadásztér vázlatát. Meglehet, hogy az e leírásban adott fogalom egészen különböző attól, mit (angol) olvasóim többsége várt, mi azonban meg vagyunk győződve, hogy a ki csak a fői rókakopókkal vadászott, mellettünk fog tanuskodni e falka jelességéről s azon rendkívüli sportról, mellyet Károlyi gróf vadásztintzményei nyújtanak. Részünkről csupán azt jegyezzük meg, hogy az ott élvezett tiz vadásznapi alatt legalább hat jó gallopunk volt, ebbe számítva egy hetven perczig tartott futamot és egy más negyvenöt percz tartamút szünet nélkül, mellynél jobban — tért és távolságot tekintve — aligha vettünk részt valaha.

(Angolból.)

Tájékozás a bécsi lóversenyek iránt.

Ki a versenyzés és versenylótartásnak, főleg Angolhonban, szövevényes voltát s azon sok titkos utat és ármányt, mellyet a versenylovak hírének nagyobbítására vagy ócsárlására felhasználni szoktak, másrészt ismét az idomító személyzet érdeemes testületének sokszor a lehetőség legtűlsőbb határáig terjedő hiszékenységét és elbizakodottságát — nem ismeri, az abban a véleményben lehetne: hogy ha Angliából jó versenylovat hozatni akarunk, elég arra egy idomárt odaküldeni vagy Weatherby urnak pár sort írni, sok pénzt küldeni és aztán minden rendben lesz; azaz

majd abban a szép reményben ringathatja magát, hogy pénzének megfelelő lóra fog szert tehetni.

Nincs ennél nagyobb öncsalás. Ismert dolog az, hogy ha ott egy versenylónak nem akad többé vevője, elmondják, hogy jó lesz az a külföld számára s legkisebb lelkiismereti furdalást sem érznek a miatt, ha az együgyű „foreigner“-t valami rossz gebével rászedhették; így a legnagyobb ovakodás mellett sem lehet sokszor elkerülni, hogy holmi haszontalan vagy félig összetört lóval ne boldogitassunk onnan; és komolyan véve, lehet-e ezt nékiek olly rossz néven venni? A meddig még a jó versenyló hasznát ott is kivethetik (már pedig a nagy fogadások, mellyek a díjat némellykor tiszerte is felülműlják, nagy hasznot is hajthatnak), mindaddig azt értékéhez képest — a mi felfogásunk szerint illő áron meg nem szerezhetjük, vagy pedig ez csak ritkán történik meg. Az ottani áraknak — tizezertől ötvenezer forintig — megadása nem lehetne mindig biztos számításra alapított vállalat, mert hozzáadván az idomítási, utazási, lovaglási költségeket, tételeket, százalékot sat. azt a szárazföldi díjából a legnagyobb szerenese mellett is alig lehetne kikeríteni; az acclimatizálást és egyéb nehézségeket, a tömérdek véletlen esetet számba sem vévén.

Minmagunknak kellene tehát arról biztos tudomást szerezni, hogy alkalmas, azaz a mi versenyeinknél szokásos távolságra és teherelviselésre képes lovat vetünk-e? — feltéve természetesen, hogy magunk is értünk a mesterséghez.

De még így is megcsalathatunk. Minthogy nincs más módunk a versenyló tulajdonairól tudomást szerezni, mint ha eddigi idomárjától felvilágosítást kérünk, a ló nyilvános próbatéteit és az évkönyvek jegyzeteit vizsgáljuk: ezek után indulva kétféle lovat vehetünk, még pedig — (feltéve természetesen ismét, hogy első rendű lovat nem vagyunk képesek megfizetni) vagy egy ismeretlen 2 éveset, mellynek jó tulajdonairól mit sem tudhatunk, mert a pályán még nem ment annyit, hogy menése után mértéket vehetnénk tehetségeiről, és melly e miatt aránylag olcsóbb is; vagy pedig egy idősb lovat, melly idejekora után, az ifjakhoz képest nagy terhet tartoznék viselni; melly már sokat versenyzett; mellynek tehetségét tehát ujságok tudósításai után és a versenynaptár tartalmából magunk megbecsülhetjük.

Az előbbi egészséges még, de talán rossz versenyló lesz belőle; a másik pedig ellenben annyit ment már, hogy tökéletesen ki van meritve és a végét járja s vagy épen nem jelenhet meg többé a honi pályán, vagy egy-két verseny után összetörik; és szerenese még, ha legalább egy díjat nyerhetett, vagy olly vérből származott és olly testalkatú, hogy jó lelkiismerettel tenyésztésre lehet használni.

Hogy ezen dilemma felállításában semmi nagyítás sincs, a múlt évek példái bőven bizonyítják; és figyelmeztetjük azokat, kik e nézetünket túlzással vádolhatnák, hogy a közel múlt két évben a birodalmi pályákra 19 Angolhonban vett versenyló jelent meg; ezek közt 9 volt ollyan, mellyeket legjobb hír előzött meg s mellyek már ott sokat futottak és itt vagy épen nem jelentek meg, vagy első és második versenyzésük alatt összetörték.

Ezekből világosan foly, hogy a vélt legjobb kiszámítás mellett is a versenyló-vétel a sorshuzásnál nem sokkal biztosabb és minél több adatunk van arra, hogy vett lovunk Angliában illyen vagy ollyan jól ment, annál inkább tarthatunk attól,

hogy a kútra járó korszó közmondását fogjuk általa bizonyítva látni és azt, hogy már sehogy sem megy.

Nem lehet tehát nagyobb öröm, mint saját nevelésű lóval versenyezhetni; ennek minden tulajdonát ismerjük, ez nem csal meg, ha csak önhittségünk által nem engedjük magunkat szándékosan megcsaladni. Csak az lesz honi pályaérdekeinknek legszilárdabb talpköve: ha sok ivadékverseny keletkezik, mellyek által a tenyésztők a versennyel több évre előre lesznek egybekötve. Lehet-e nagyobb örömet versenykedelőnek képzelni, mint egy Harlequin-féle lóval diada't diadal után aratni! én nem hiszem, hogy ha Kinsky gróf Harlequint Angolhonból vette volna, csak felét is élvezhetendé azon örömmek, mellyet neki saját méneséből származott bátor sárgája szerzett.

Ezeknek előrebocsátása után térjünk át célunkra.

Az ez idénybeli verseny megnyitását és további kilátását is két rendbeli érdek növeli.

Először is örömmel kell tapasztalnunk, hogy a versenytérre bejelentett 3 éves telivérek száma, értem a birodalombelieket, a tavali nevezésekhez képest, nevezetes előmenetelt mutat fel.

Másodszor tehetős angol- és némethoni lovak fognak a birodalomban nevelt lovakkal mérközni; ezek közt Kate Tulloch és Coal Black Rose már a pardubitz-i és főtí pályákról ismeretesek, de ha Bashi Bozuk, Duerow, Agitation, Lucca della Robbia, Sobiesky, Peto, Mme Rachel, Gunderitha, Verzug, Golden Pippin (az utóbbi kettő csak Pesten) neveit olvassuk, előre örvendhetünk a jó sportnak, melly e lovaknak mérközéséből eredni fog.

És ezek ellen mit fognak Harlequin, Cigarette, Jenny, Frolic, Cyrene, Cornflower, Red White and Blue véghez vinni? És hogy állanak majd egymáshoz az újonnan kiállított 28 belföldi 3 és 4 évesek, mellyeknek alig ismerjük neveiket, és mellyek az idén olly szép számmal állanak ki a sakra? mind új, mind ismeretlen, a legjobb vérfajból származottak, hol Chatham, Sweetmeat, Chief Baron Nicholson, Cossack, Hackfall, Smaragd, Italian, Musician nevei már maguk is figyelmet követelnek ivadékaik számára?

Talán hibásan tesszük fel másokról azt, mit magunk legszívesebben hiszünk; de ez olly hiba, mellybe más ember is esett már, sőt bölcselkedők, államférfiak és tanárok sem találják méltóságuk alattinak ezt tenni; ha tehát a „V. és V.-lap“ „Jó s“-a ezen halandó tévedésbe esett, talán nem veszi neki rossz néven a közönség, hogy tájékozási kísérleteinek szerkesztése közt szereti hinni, hogy a közönség is hasonló érdekléssel viseltetik annyi sok jó és jól tartott lónak a pályáni sorsa és kilátásai iránt, mint ő.

E sok ló közül mellyiké lesz tehát a dicsőség, mellyik fog legtöbbet, mellyik legérdekesebb körülmények közt nyerni?

Megvalljuk, hogy ha más években is a „dicső bizonytalant“ egész fontosságával szem előtt tartva, az esélyek tömkelegébe néztünk, már is nem csekély nehézségek gördültek itéletünk elé, úgy ez évben a sok új és ismeretlen ló közt ezeket még inkább méltányolni kell. A mennyire tehát vagy az illető lovaknak nyilvános pályán

tanúsított tehetségeik után, vagy pedig általános nézeteknél fogva, némi alapra fektetett ítéletet hozni lehet, meg fogjuk kísérteni a mütételt; hozzátevén, hogy észrevételeink közlésével nem igényeljük azoknak csalhatlan jóslatúl elfogadtatását — hiszen ez úgy is teljes lehetlen — de azokat csak, mint a lovak eddigi nyilvános verseny-próbatételeiből jövő versenyzésökre vont képzeleti következtetést, mint némelly lovak kitünő tehetségére leendő figyelmeztetést és a józan ész után kilátásba tett kedvező vagy kedvezőtlen esélyek felemlítését — kérjük tekintetni. Ragaszkodunk színtén ahoz, a mit tavál hasonló alkalommal mondottunk, hogy sem időnk sem alkalmunk nem volt az idomitó istállókba bemehetni és így annál kevésbé vagyunk elfogúlva, mert szemünk nem csalhatott meg, a mi máskép a legelhatározottabb részrehajlatlanság mellett is megtörténhetett volna.

A megnyitó versenyben aláirt 10 ló közül csak 3 mérközött még nyilvános pályán és mindhárman csak az évbeli gyöngébb versenylovak közé számítottak, mellyek egy jó 3 éves ellenében nem lehetnek veszedelmes vetélytársak. Ha tehát ezeken felül a még eddig meg nem jelent többi 7 ló közül véljük a nyertest kiszemelhetni s ha ekkor **Schubra-t** és **Red Book**-ot választjuk kedvencezünknek, gondolom nem esalatkozunk.

Annyi jó és már kipróbált versenyló, mint az I. Császárdíjba itt beiratott, eddig még a birodalmi pályán sehol sem jelent meg; mennyi fog közülök a sikra kiállani, nehéz előre megmondani. A külföldi lovak közül, ha eddigi próbatételeiket szemügyre vesszük, legkitünőbb tagadhatlanul Bashi Bozsuk. Ő 1857-ben Angolhonban igen kitünően ment és a mi főleg tehetségét fényes világításba helyezi az, hogy ő mindig a legjobb társaságban ment. A múlt évben nem nyert ugyan díjat, de jó lovak közt versenyezett és jól volt helyezve. Ha tehát őt e díjban a legveszedelmesebb bajnokok közé sorozzuk, múltja által igazolva vagyunk. Nem kell azonban figyelmünket elvonnai azon körülménytől, hogy Angol- valamint Némethonban is $2\frac{1}{2}$ mértföldnél távolabbi versenyek a kivételek közé számíttatnak és hogy ezen távolság felett minden $\frac{1}{4}$ mfdre a versenyző lovak közt változhatnak az esélyek. Olly távolságú versenyben pedig mint a most kérdés alatt lévő, az Angolhonból ez évben érkezett lovak közül csak Duerow és Agitation futottak, ezen két ló tehát az esélyek mérlegzésében Bashi Bozsuk mellett figyelemre méltók. Duerow noha a m. évi tavasz-idényben még nem aratott nagy dicsőséget, az év vége felé még is szép tehetséget mutatott, nehányszor első rendű lovakkal is-mériközött, de ezek közt nem nagy sikerrel; úgy hogy őt — elvontan az átfutandó távolságtól — Bashi Bozsuknál alsóbb rendű lónak kell tartanunk, ha csak másrészt azt nem vesszük figyelembe, hogy ő a neki homogénebb $3\frac{1}{2}$ mfdnyi versenyben szívósságát vetheti a siker mérlegébe.

Ezen tulajdon katonáskodik Agitation mellett is. Ezt Irland legjobb lovai közé kell a m. évi versenyek alapján számítani, melly nem csak nagy távolságra úgy-mint 3 és 4 mfdre ment már, de nagyobb teher elviselésére is megmutatta képességét, p. Curragh-on az ostordíjban 4 mfdre 122 fonttal hátán, hat más ló előtt — köztük Sobiesky is — úgy kikapott, hogy hanggal sem érték. — Eddig ugyan a tapasztalás azt mutatta, hogy — egyes kivételeket nem számítva — az irlandi

lovak az angol lovaknál egy ranggal alább állanak és maga Agitation is minden kitűnő tehetsége mellett is, ha hazájában egy előbbkelő angol lóval a versenyben találkozott, általa könnyen legyőzetett. Ha tehát őt általánosságban véve Bashi Bozsuknál alsóbbrendű lónak tartanók, másrészt a már tanúsított két rendbeli jó tulajdonságánál fogva, őt véle egyenlő esélyű lónak tartjuk.

Lucca della Robbia, Peto és Sobiesky körülbelül egyenlő tehetségű lovaknak mutatkoztak az angol pályán, többnyire csak rövidebb távolságra versenyeztek és első vagy másodrendű lovak közé ritkán és ekkor siker nélkül elegyedtek. Noha tehát egyéb jó tulajdonságukat nem akarjuk kérdés alá vonni, gondolom hogy nem fogunk eszalatkozni, ha az előbb nevezett lovak ellen az utóbbiak esélyét csekélynek nevezzük; a véletlent úgy szintén az épségi kérdést feshagyván. Ugyan ez lesz véleményünk Kate Tullochra nézve is. Ezen kancza erős, tartós és jó ugró is és mind Pardubitzban, mind Némethonban, noha mindannyiszor nyert valahányszor versenybe indult, de csak középrendű lovak ellen; az angol pályán előbb tett kísérletei után őt is az utóbb nevezett három lóval tehetjük egy színvonalra, mert lassú lónak kell tartanunk, és hogy az illyeseknek a legjobb tulajdonság mellett is kevés kilátásuk van sebesebb lovak ellen, azt megfejtethjük magunknak, ha visszaemlékezünk a tavali verseny-idény tapasztalásaira. — Blemishtől senki sem fogja megtagadni, hogy erős, szívós és győzős ló volt, de a mint sebesebb lovakkal találkozott, legjobb tulajdonai mellett sem kaphatott ki előttük. Ugyan ez fog az idén Kate Tullochra állani és minden győzőssége mellett sem lesz elég ereje a bíró szemét legelől a nyerőpontnál magára vonhatni.

A roppant soványsága miatt két év előtt a főtí versenyeknél feltűnő Coal Black Rose ismét a pályára jelen meg ez évben, miután a múlt egész évben őt tulajdonosa sehol sem mutatta be. E lóban sok tehetség van, mert sebessége és győzőssége által, daczára annak, hogy úgy nézett ki, mint a bőrrel behuzott csontváz és a visszautasított zab helyett csak czukorral és sárga répával tápláltatott — a némethoni pályán két év előtt a legjobb lovak ellen győzött, míg végre a főtí homokos pályán a fáradhatlan Irene megtörte. Ha sikerülend idomárjának őt oly jó állapotban hozni a pályára mint két év előtt, úgy ő a diadalért keményen fog megbirkózni.

A némethoni két ló, melly e dijra alá van írva, Zulu és Gunderitha egy tulajdonosé léven, csak az utóbbi mellyre valószínűleg van urának érdeke bizva, mint a jobb lesz figyelemreméltó. Ez, t. i. Gunderitha, igen szép tehetséget mutatott múlt évben, csak a legjobb lovak mint Kars és Verzug győzték le, de mindamellert, hogy a Némethonban nevelt versenylovakat kevés kivétellel a birodalombelieknél többre kell becsülnünk: középszerű angol lovaknál, p. o. Midhope, azokat jobbaknak nem tarthatjuk és így véleményünk szerint neki e dijban kedvező esélyt nem jósolhatunk.

És mind ezen külföldi lovak ellen hogy áll a híres Harlequin sorsa?

Hogy ezen ló kétségkívül a birodalomban eddig nevelt versenylovak közt a legkitűnőbb, azt senki sem fogja tagadni; de másrészt pártolónak és dicsőítőinek azon véleményét, hogy ő még mindeddig egyszer sem volt kénytelen magát a pályán csak elnyújtani is, oly könnyedén érhetett mindig be elsőnek a célhoz — nem oszthatjuk; abból, hogy az összetört St. Giles-t, a lassú Blemish-t legyőzte, még nem

következik, hogy Bashi Bozsuk vagy Agitation vagy Gunderitha elé is csak úgy könnyedén fog gallopirozni, és ha most nem nyílik alkalma magát a legsebesebb verseny mozgásába helyezhetni és valódi tehetségéről a nyilvánosság előtt tanúságot tehetni, úgy soha többé. Egyébként nem lehet az ő győzelmét csak úgy egyszerűen lehetlennék hinni; vannak versenylovak, mellyek kitünő szerencsével birnak és ő nem csak nagy tehetségű, de igen szerencés ló is, jól lesz idomítva mint azt gr. Kinsky versenyistállójában mindig tapasztaltuk és ha csak azt az előnyt is szem előtt tartjuk, mellyel egy meghonosult ló a legjobb jövevény ellen már egészségi szempontból is bir, és mellynek hiánya a legjobb angol lovak esélyeit sokszor kérdésbe vonja — Harlequin-t Bashi Bozsuk és Agitation mellé mint kedvenczet kell helyeznünk. Mindezen előrebocsátottak után szem előtt tartván azt, a mit az Angolhonból hozott lovakról általánosságban, de minden czélzás nélkül mondtunk — a nyerőt **Bashi Bozsuk**-ban véljük találni, **Agitation**-t vagy **Harlequin**-t második helyre jelölven ki.

A **Liechtenstein**-díjra nézve majdnem azon nehézségek gördülnek utunkba, mint ha a sorshuzásnál kihúzandó első számot a véletlen elől akarnók elragadni. Az e díjban nevezett lovak nyilvános pályán nem jelentek meg soha, tehát tehetségük mérlegelésére eddig nem lévén alkalom, vagy származásukat kell venni zsinórmértékül, vagy idomító istállójuk erejéről vonni következtetést. Ezen körülmények után, valamint a kósza hírek alapján, **Aviá**-t és **Mary O'Moor**-t kell legnagyobb figyelemre méltatnunk.

Az **ostordíjra Luccia Della Robbia** (miután a Császárdíjban nehezen fog indulni, találkozik ott más ló is a verseny siettetésére) és **Madame Rachel** lesznek a főktűzdők. Az előbbi mint két éves egy jelentékeny díjat nyert Angolhonban; mint 3 éves többször nyert, de igen közepes lovak ellen; Mme Rachellel egyenlő tehetségű lónak tartjuk, talán még is kissé nagyobb sebességgel bírván, mi őt épen 1 mfdre a megkivántató előnnyel látja el, hogy őt e díj nyerőjévé jelölhessük ki.

Szegény **Cigarette**, mint halljuk, a vaspályán szállittatván úgy megsérült, hogy nehezen juthat Bécsbe a pályára s miután így azon lovak sorából, mellyek közül a bécsi polgárdíj nyerőjét választanók, őt ki kell hagyni, ha a többiekre nézve a pályáni tapasztalásról akarnánk egyedül következtetést vonni, úgy egyszerűen Jennyt kellene nyertesnek jósolni, mint a melly már Frolickot, Cigarettet, Gombócot megverte, **Cigarette** által pedig, mint a melly **Cornflower** is legyőzte, mértéket nyerhetnénk annak bebizonyítására, hogy Jenny ezt is megverné és ezután nem maradna más hátra, mint azt vizsgálni, mennyivel jobbak Jenny esélyei mint a három ismeretlen lóé, mellyek e díjra még nevezvék. De nem úgy áll a dolog. Jenny tavál igen jól versenyzett és hosszabb távolságra szívóssága pótolta azt, mit sebességben talán mulasztott és azért rövid távolságra kevésbé tüntette ki magát mint hosszabbra; a **pardubitz** 2. Császárdíjban csak azért nyert, hogy **Harlequin**nek ne kelljen jövére a teher maximumát az 1. Császárdíjban viselni; e végett engedte át istállótársának a diadalt **Harlequin**, mellyet azonban másképp maga és ura számára vívott volna ki, ha még nagyobb sebességet kellett volna egy idegen vetélytárs

legyőzésére kifejteni, mint a mennyi Jennytől kitelt. Frolic mint minden Wolf-dogfaj nem mindig jó kedvű; Pesten p. o. kétszer igen szépen ment, hol Jennyt $1\frac{1}{2}$ mfdre megverte; Pardubitzon a 2. Császárdijban $1\frac{1}{2}$ mfdig igen jól ment, aztán Jenny által legyőztetett; mindebből tehát következtetjük, hogy rövidebb távolságon ő Jenny-nek legveszedelmesebb ellensége lesz. E két ló közt fogna tehát a díj sorsa eldőlni, ha nem állana elő azon körülmény, hogy az e versenyre aláírt lovak közül 7 a 2. Császárdijra is alá van írva, melly a verseny második napjára van kitűzve; megtörténhetik tehát, hogy épen két kedvenczünk tartatnék fel a nevezett díjra. Hozzá kell e szerint tennünk, hogy ha az említett két ló a polgárdijra nem futna, akkor Cornflowernek igérnök a jó sikert.

A versenyek 2-ik napján a hölgyek serlegéérti verseny veszi igénybe mindenek előtt figyelmünket. Itt minden más ló előtt Madame Rachel tűnik fel nekünk olyannak, mint a melly már Angolhonban is a rendszeresnél nagyobb teher alatt győzelmet vívott ki. Ez minden úrlovak által lovagolandó versenynél figyelemre méltó dolog és fő oka annak, hogy Red White and Blue-t egyéb jó tulajdonságai mellett, és mellyek közt az sem csekély előny, hogy a legjobb úrlovak fogja lovagolni, nem választhatjuk kedvenczünknek. Sobiesky is, noha egyébként igen közepeszerű szerepet viselt Angolhonban, még is a nagyobb versenyteherrel nem nyomatott és ugrató versenyben is nehezebb teher alatt vett részt — nem lesz tehát e díjban megvetendő ellenség. Ezen 3 lovon kívül másnak nem jósolhattunk kedvező esélyt, és ezek közt **Madame Rachel** lesz a választottunk.

A 2. Császárdij sorsáról kevés mondani valónk marad. Ha **Harlequin** a 124 fonttal hátán ki mer állani a sikra, akkor valóban bátor egy levante, és meg is érdemli, hogy a diadal az övé legyen, a mint az övé is lesz, ha csak az 1. Császárdijban kelleténél túl nem tett magán. Az ő helyére csak Jennyt tehetjük — a nyeresre legtöbb tulajdonnal ellátva. És valamint Harlequin után Jennyt, úgy ez után Frolickot hisszük másodiknak láthatni. A 3 évesek nem lehetnek ez idő szerint már olly állapotban, hogy $2\frac{1}{2}$ mfdre idősb és kifejtettebb lovakkal sikeresen mérkőzhessenek, azért ezeket itt figyelembe nem is vehetem.

A handicap terheinek el- vagy el nem fogadásáról semmi tudomásunk nincs. Nehéz is volna e szerint a dolog kimeneteléről tájékozást képezni; ha egyéb-iránt sejtelmünk sugallatát követve egy vagy más ló iránt több bizodalommal viseltethetnénk, úgy Lucca della Robbia, Inheritess és Gunderitha közt keresnök a nyerőt.

Nyilt levél kedves tanítványomhoz.

Kétségtelenné tetted fiam s kedves örökösöm az agarászelvekben, hogy az akarat jó benned; még is kénytelen vagyok — saját kérésedre — kimondani: hogy többekben tévedtél, igyekezni fogok későbbben útba igazítani más eltévedteket is.

Megengedj, hogy rajtad kezdem, máskülönben kívánságod, az 1840-dik évtől 1848 ig virágozott jó magyarfaj agarak kiállítására, nem teljestülhet.

Tévedtél nevezetesen azon állításodban: hogy én szuka agaraimat a Bohus kanjaival párosítottam s így nyertem jó fajt; épen ellenkezőleg, a Bohustól Nadányi Ferencnek ajándékozott Lepke és Czigány agarakat párosítottuk az én Bárómmal utódaival, mihelyt ezek elhúnytak, más fajbeli kanoktól soha se lettek a két Bohusféle nőtény agárnak kitűnő fiai.

Tévedsz továbbá mikor azt állítod: hogy Langviusnak nincsenek jó agarai — s bár tudom, hogy a tulajdonos dicséretére azt mondja a deák „propria laus sordet“, még is ki kell mondanom; hogy vannak bizony nekem jó agaraim, még pedig a helyre állított régi jó fajtából, mellyel ugyan öt év alatt, míg t. i. állandóan Debreczenben laktam, nem dicselkedhettem; de midőn három évvel ezelőtt lakásomat Berettyó-parti egyszerű ősi lakomba visszatettem, számtalan lelki testi nyomorúságaim közt, még egyszer a környéknek a fajt fel akarván állítani, (mert hogy én máig éljek, nem hihettem) a már koros Rolla kan agarat megvettem Csanády Józseftől apakutyának, tudva hogy a Rolla utolsó kan a Bohus-fajjal vegyített hajdani agaraimból, egy Tigris nevű nőtény agarat pedig anyakutyának vásároltam, ugyancsak a fennirt fajból.

Meg kell említenem még azt is, hogy a Török-Szent-Miklóson futott bihari agarak közül négy a Rollám fia, az ötödik Dráva anyja Tigrisem testvére; pedig tanítványom magad azt állítod: hogy az ország sem állítana ki nálok jobbakat rogyásig, — elismert dolog levén: hogy a csatatéren is vitézebb az, ki hét-nyolcz elenséget leöl, részint nagy sebekkel megszalaszt, mint ki egy párt gyenge sebbel elbocsát s a közeledő nehánytól maga megszalad. — E tárgyban, ha magam maradok se hiszem biz én, hogy a melly agár néha egy pár nyúlat a gyengékből kitarat s az erősökön is négyszer ötször előre rohan, jobb annál, melly illő téren válogatás nélkül meg fogja a két elsőt, ez hatot-hetet leöl a gyengébbekből, az kétségtelen.

Magad sem hiszed azt kedves tanítványom, hogy kölykeimből épen a legroszabbakat hagytam volna magamnak; azt sem hiszed, hogy tartásukhoz, gyakorlásukhoz nem értettem volna annyit, mint bihari tanítványaim; miért is azok előtt, kik közletről nem ismernek, kénytelen vagyok kikiáltani: hogy nekem van a fennirt fajból egy Huszár nevű agaram jó, van egy másik Rolla jobb, mindegyik kan, előbbi egy, utóbbi két-éves volt a múlt szeptemberben (megjegyezd kedves tanítványom addig is míg más alkalommal kimagyarázom, hogy én nem a vágási modort osztályozom, hanem szerintem vannak jó agarak, jobbak és legjobbak, ez áll a nyulakra is; — jó agár, jó nyúl sűrűn található, én a jobbakkal és legjobbakkal szeretnék mind a két állatfajból küzdeni). Eléggé megdicsérem két fiatal agaramat, ha kimondom: hogy én meg vagyok velek elégedve s a még eddig látott most élő agarak közül egyikkel sem cserélném el őket, — közhírré teszem azt is: hogy a kinek agara az enyimeket sik téren, hol minden látható, rogyásig tett futtatásban tökéletesen legyőzi, (mert „leverí“ kitételrel élni sem akarok, tudva, hogy ügyvédekre, bíróra nincs szükség akkor, ha sikon felvágott farkkal nézi egyik agár, hogy fogja meg a másik) úgy hogy én magam is elismerjem, pedig én el fogom ismerni, mert legjobb agárra ohajtanék szert tenni: — azt nagy áron megveszem

— s ha nem eladó, irásban bizonyítványt adok, hogy gazdájának a legjobb agarak közé számítható agara van; az én diplomám pedig még eddig nagy hitellel birt.

A mi, a keményföldrünkön használhatlan angol agarak száműzetését s a régi jó — 1840-től 1848-ig virágzott — magyar agarfaj helyreállítását illeti, ebben tanítványomat segíteni akarván, nyilvánítom: hogy minden valódi szenvedélyes agarásznak kész vagyok hozzám küldött nőtény agarát megforogtatni az öreg Rollával vagy a fiaival, mellyekben Arad, Bihar, Heves, és Pestmegyei híres lovas vadászok nemesített agarainak vére vegyítve van; t. i. Bohus, Nadányi Ferencz, Csanády József, Nadányi Imre, Szily és gróf Ráday agaraié.

Kedves tanítványom, ha ősi lakomban a Berettyó partján meglátogatsz, meg lehet hogy a még születendő kölykök felnövése-nél előbb is jó reménységű kölyköt nyersz, mint már egyszer, megérdemled másodsor is, mert világos hogy az akarat benned jó, bár még sokban tévedtél — azt sem tudom van-e igazad abban: hogy 1840-től 1848-ig az én fajomból legtöbb kitűnő agár került, hanem azt már én állítom: hogy ötödik jó és híres fajom volt már ez nekem, (ante quam natus esses,) mellyek a rokon vérbőli párosítás által elaljasodtak. A Pendely fajomból Nadányi Ferencznél van még egy pár agár, mellyek az alföldön csak alig ha minden agarakat le nem vernek; — ezeket csak azért emlitém, mert bebizonyítani akarom: hogy én áldozattal mindig tudtam jó faj agarakat előállítani, most se bánja meg ki hozzám folyamodik, mert meg van írva Langviusban „sine me nihil potestis, nihil valetis.“ — Vale.

Utóirat. Az elmúlt ősz óta több túlzásig hű tanítványom úgy mutatott be a hazai nagy közönségnek, mint nagy tapasztalású és igaz ítéletű agarászt; — nem ítéltek ugyan, hogy ne ítéltessem, de kényszerítve érzem magam a „Vadászlapban“ megjelent tárgyak iránti véleményemnek kimondására.

Magyar vagyok, a most] említett lap szerkesztőjét tehát nagyon becsülöm azért, hogy Sch w u n g helyett a magyar hangzású l e n d ü l e t e t használta; azt hiszem t. i. hogy minden nemzet előrelátó hű fiának fő kötelességei közé tartozik az idegen szavak lehető mellőzése s helyettük néha maga által talált új nemzeti hangzású szavak alkalmazása, kétségtelen lévén, hogy a nemzetiségnek egyik legbiztosabb fenntartója az idegen szavaktól ment anyanyelv. Én ugyan nem kezdő, hanem végzett agarász vagyok, még sem sokat gondolok az agár vágási modorával, érték még is annyit, hogy a S c h w u n g a l lett vágásnak R. A — ként „pillanat művének“ kell lenni; én hát ezé irányosnak látnám e rohanó sebes vágást szélvágásnak nevezni; rövidebb lenne az a S c h w u n g a l vágásnál, jól is jönne ki, p. o. négy öt szélvágást tett; mi több, magyarul jobban fejeznők ki ezt mint a német, ki az agarat s z é l k u t y á n a k nevezi és sebes vágását még is nem szélvágásnak, hanem Schwunggal vágásnak mondja.

Elfogadja-e ezt R. A ezimborám, az idegen szavak nagy kedvelője, nem tudom; de az bizonyos, hogy én holtig szélvágásnak fogom az igen sebes vágást hívni s alföldi tanítványaim hiszem követni fognak, mert velem együtt anyanyelven szeretnek beszélni és írni, azért készíte egyik tanítványom magyar agarászok részére műszótárt. —

LANGVIUS.

V e g y e s e k.

— A hon idomított legjelesb versenylovak egyike, a derék *Cigarette*, vasúti szállíttatása közben olly nehéz sérüléseket szenvedett, hogy még szerencse lesz, ha csak ez idén nem fog versenytéreken megjelenhetni. Bécsben a bécsi polgárdijra s a második Császárdijra, Pesten szintén erre s a pesti és a hazafi díjra volt nevezve, mellyeknek reá nézve kedvezőn mutatkozott kilátásaitól e sajnos körülmény következtében elesett.

— A bécsi versenyek jövő vasárnap d. u. 4 órakor kezdődnek. Hétfőn reggeli 9 órakor vonerő-kifejtési verseny leend, az első ló 25, a második 15, a harmadik 5, a negyedik 3 s az ötödik 2 arannyal díjaztatván az állampénztárból. A keddi versenyek kezdete d. u. 1 órára van kitűzve; szerdán pedig ügető verseny 100 arany díjjal az első, — és 10 arannyal a második nyertes számára. — A handicapr nevezett 17 ló közül kis bánattal visszahuzatott *Zulu*, *Gunderitha*, *Stella*, *Coal Black Rose*, *Antelope*, *Orlando* és *Ellinor*; az első Császárdijra nevezett 12 ló közül kis bánattal visszahuzatott *Zulu*, *Gunderitha*, *Coal Black Rose* és *The Young Hack*; a *Liechtenstein* díjból *Ármin*, a második Császárdijra *Cigarette*. — A félvér lovaknak kitűzött 50 arany államdíjért *Caesar* fog Csinossal küzdeni, valamint az akadályversenyre is csak két ló van nevezve, *Caesar* és hg *Auersperg Silkwormja*.

— A főnebbieket szerint, az eddig visszahuzott lovak — *Cigarette* és *Stella* kivételével — mind németországiak; reméljük azonban, hogy a nevezetteket sem rossz állapot, sem a porosz lókitelti tilalom (melyről alább) nem gátolja a bécsi pályára való megjelenésben, hanem alkalmasint az lesz a bánat oka, hogy a tulajdonosok a freudenauai kemény talajtól féltik lovaik lábait s ezeket inkább a pesti puhább gyepre — minőt az északnémet lovak hon inkább megszoktak — tartják fel.

— A berlini lovaregyletnek a porosz kormányhoz nyújtott folyamodására, szüntetné meg ez a verseny lovakra is kiterjesztett lókitelti tilalmat, a minisztérium e tilalmat úgy módosítá, hogy minden versenyló számára — a midőn és a hányszor a porosz határt átlépi — külön menetjegyet kell az illető helyről nyerni.

Hg Eszterházy Pál telivér ménese Ozorán.

BUSTARD-KANCZA p. k. nev. Mr. Nowell, 1839, ap. Bustard, any. Diversity, mellynek ap. Muley, any. Johanna Southcote (G St B. VI. 92.) 1856 sz. m. Prince of Wales Sir Tattontól.

1857 sp. m. Black Cock ugyanattól.

1858 sz. m. Tűzok ugyanattól.

1859 meddő.

CHRISTIANA p. k. nev. gr. Széchenyi, 1846, ap. Lightfoot, any. Christine Figarótól (A. G. B. III. 201.)

1856 p. m. Arrow Picoreurtól.

1857 sp. m. Express Train ugyanattól.

1858 p. m. Swift Sir Tattontól.

1859 meddő.

FERONIA p. k. nev. Mr. Bower, 1841, ap. Mulatto, any. Lady Stafford, ap. Comas, any. Waxy-k (A. G. B. III. 206.)

1857 sp. m. Tommy Picoreurtól.

1859 p. m. Tsibouk Sir Tattontól.

1856 és 1858 meddő.

FICKLE WILD ROSE sz. k. nev. Mr. Osbaldeston, 1842. ap. The Saddler, any. Fickle, Smolenskotól (A. G. B. III. 206.)

1856 elvetélt.

1857 sz. k. Kisasszony Sir Tattontól.

1858 sz. k. La Fiancée ugyanattól.

1859 sz. k. Myrtle Bud ugyanattól.
 FURBELOW sga k. nev. hg Eszterházy,
 1844, ap. Gambia, any. Furbelow Partisantól
 (A. G. B. II. 246.)

1859 p. m. Sea Gull Grey Pyrrhustól.
 GREY DUCHESS sz. k. nev. hg Eszterházy,
 1850, ap. Chanticleer, ap. Duchess of Souther-
 land, Lanercosttól (A. G. B. III. 212.)

1859 sz. m. Duke Sir Tattontól.
 HERCULES-KANCZA p. k. nev. hg Eszter-
 házy, 1850, ap. Hercules, any. Priam-k, mely-
 nek any. Whimsey, Partisantól (A. G. B. III.
 209.)

1856 sga m. Ozora Sir Tattontól.
 1858 p. k. Crinoline Picoreurtól.
 1857 és 1859 meddő.

KING CHARLES-KANCZA p. k. nev. hg
 Eszterházy, 1850, ap. King Charles, any. Cha-
 teau Margaux-k (A. G. B. III. 211.)

1856 sz. m. Pretender Sir Tattontól.
 1857 p. m. Cromwell ugyanattól.
 1858 p. k. Lady Rochester ugyanattól.
 1859 meddő.

LADY JANE sp. k. nev. hg Eszterházy,
 1843, ap. Weldare, any. Lady Jane, Sir Oliver-
 tól sat. (A. G. B. II. 251.)

1856 sz. m. Lord John Sir Tattontól.
 1858 p. m. Baronet ugyanattól.
 1857 és 1859 meddő.

LANERCOST-KANCZA (Duchess of Suther-
 land) sz. k. nev. Mr. Garforth, 1846, any. The
 Saddlertól való kancza s ennek anyja Don John
 és Hetman Platofftól, melynek ap. Comus (A.
 G. B. III. 212.)

1856 meddő.
 1857 sz. k. (kimúlt) Grapeshottól.
 1858 sz. k. Marchioness Sir Tattontól.

THE MERMAID p. k. nev. Mr. Ongley,
 1853, ap. Melbourne, any. Seaweed, Slanetól (G.
 St. B VIII. 379) Angliából 1858-ban jött ki.

1858 p. k. The Lady of the Lake
 Teddingtől.
 1859 meddő.

MISS ARMITAGE sga k. nev. Mr. Armitage,
 1838, ap. Velocipede, any. Midge, Whiskertől
 sat. (A. G. B. III. 217.)

1856 sz. Caroline Sir Tattontól.
 1857 meddő.
 1858 sz. k. (kimúlt).

1859 sga k. Little Queen Herculestól.
 Y. MISS ARMITAGE sga k. nev. hg Eszter-
 házy, 1851, ap. King Charles, any. Miss Armi-
 tage.

1856 sz. m. Charley Sir Tattontól
 1857 sz. m. Roundhead ugyanattól.
 1858 sz. m. King Tom ugyanattól.
 1859 sz. m. Royal Oaks ugyanattól

Regalia p. k. nev. Mr. Waller, 1843, ap.
 Coronation, any. Bay Middleton k., melynek
 any. Arbis, Quiztól (A. G. B. III. 225.)

1854 p. k. Madame Vestris Picoreurtól.
 1855 sga k. La Vallière Royal Georgetól.
 1857 piroserdes k. Fairy Sir Tattontól.
 1856 meddő. — Regalia kimúlt.

Weldare-kancza, p. k. nev. hg Eszter-
 házy, 1842, any. Lady Jane, Sir Olivertól (A.
 G. B. III. 232.)

1856 p. m. Major Domo Picoreurtól. —
 Weldare kimúlt.

Hágó ménék.

COTSWOLD p. m. 6é., ap. Newcourt, any.
 Aurora, Pantaloontól. Angliában 1857 és 1858
 ban többször nyert.

PICOREUR p. m. 11é., ap. Picaroon, any.
 Queen Anne, Emiliustól.

GREY PYRRHUS sz. m. 6é. ap. Pyrrhus the
 First, any. Comus-k. Smolenskotól.

SIR TATTON sz. m. 9é. ap. Sleight-of-hand,
 any. Hampton-k, melynek any. Comus, Smo-
 lenskotól.

Y. HERCULES sga m. 24é. ap. Sir Hercu-
 les, any. Terapia, Sultan és Woeful-kanczától,
 melynek ap. Rubens.

Y. VOLTAIRE p. m. 13é. ap. Voltaire, any.
 Mecca, Sultantól.

Hibaigazítás.

E lapok m. évi folyamának 379-ik lapján a magyarországi telivérek rovatában hibásan áll, hogy Y. Esmeraldának 1855. és 1856-ban nem volt esikaja, mert e kancza 1854. 1856-ban volt meddő.

Mámlás anyja nem Muley Moloch, mint ez a pesti gyepre nevezett lovak sorozatá-
 ban (l. e lapok jelen évi folyamának 10. sz.) hibásan áll, hanem Miuty.

Nyílt posta.

A pesti lovaregylet titkára felkéri Corinne tulajdonosát, hogy a színeket, melyekkel
 e ló a pesti versenytéren futni fog, mielőbb bejelenteni sziveskedjék.

Beliczára. A kívánt számokat az idei évfolyamból megküldöttük; a tavali évfoly-
 yamból azonban már csak néhány teljes példányunk lévén, ezeket világos veszteség nélkül
 megbontanunk nem lehet.

N. I. Várjuk és kész örömmel közöljük az ígért czikket.

H. S. „Régen hallgat immár a magyar!”

Eladó lovak.

Báró Splényi Henrik úrnál Székes-Fejérvárott :
Egy hat éves, 15 mark. 1 hüv. fek. herélt paripa. Bővebben levél útján értesülhetni.

Gróf Schmidegg János úrnál Kálozon — Fejérmegyében :
Négy hámos : 2 pej, 2 szürke ; kettő telivér kanca, kettő herélt, 7 és 8 évesek.
Három paripa ; egy telivér kanca 12 éves ; egy herélt 6 éves 16 markos ; a harmadik pony
14 1/2 mark 7 éves ; mind a három bíztonosan lovagolható.
Ertesülhetni a tulajdonosnál — utolsó posta Sárkeresztúr.

Lóárverés.

F. 1859. évi június 6-án délelőtt Pesten a magyar egyleti lovarda udvarán lóárverés fog tartatni, mellyre minden venni és eladni szándékozó ezennel meghivatik. Feltételek:

1. Az eladni szándékozó tulajdonos, árverés alá boesátani kívánt lova (vagy lovai, fogata) leírását, azaz a ló korát, szőrét, nemét, származását s minőségét, valjon háttas, hámos vagy tenyészlő-e? június 2-áig bérmentve beküldeni sziveskedjék a magyar egyleti lovarda igazgatójához **S z a t h m á r y M i h á l y** úrhoz (lovarda, a muzeum mellett.)

2. Az ekként bejelentett ló azonnal számot kap s e számok rendje szerint fognak árveréskor a lovak elővezettetni.

3. Minden elővezetett kettős vagy négyes fogattól 5 for., minden egyes elővezetett lótól 2 for. teendő le, melly összeget azonban a tulajdonos visszakapja azon esetre, ha a fogat vagy a ló elkel.

4. Kéretik minden tulajdonos, hogy ezen elővezetési 5 vagy 2 for. auszt. ért. díjat azon egyénnek, kit a ló elővezetésével biz meg, előre kézbesitse, mert e díj előleges lefizetése nélkül a ló árverés alá boesáttatni nem fog.

5. Minden eladott ló után az árverési költség fedezésére minden száztól két forint vonatik le.

Pesti gyeplő.

Nevezések a vadászversenyre, jún. 5.

Gr. Batthyány Géza 5 é. sga pr. Major Cardeniotól — 135 font.

Gr. Szapáry Iván id. p. k. Alborach Lotterytól — 145 font.

Kárász Imre úr nev. Tisza László úr id. b. pej k. Arabella Rubytól 145 font.

Lóverseny határnapok.

Pest : június 5., 7. és 9.

Lemberg : június 18., 20., 22.

Kolozsvár : július 26., 27., 28.

Székesfejérvár : aug. 19.

Nevezési zárnapok.

Június 1. — Kolozsvár : Első Császárdíj 500 arany. — 2-ik Császárdíj 300 a. (10. sz.)

Június 6. — Pest : Batthyány-Hunyady-díj. (1. sz.)

Június 7. — Pest : Eladó verseny. — Sándor-díj. (1. sz.)

TARTALOM :

Magyarhoni vadászatok. — Tájékozás a bécsi lóversenyek iránt. — Nyílt levél — Vegyes. — Hg Eszterházy Pál telivér ménese Ozorán. — Hibaigazítás. — Nyílt posta. — Eladó lovak.

Megjelen e lap minden hó 10. 20. és 30-án legalább egy iven. Előfizetést elfogad a szerkesztőség (Pest, Szervita-tér 3 sz. 2-ik em.) egész évre 10 for. 50 kr., félévre 5 for. 25 kr. auszt. értékben. Az 1857-ik és 1858-ki évfolyamok teljes példánya még kapható.

Tulajdonos kiadó és felelős szerkesztő Bérczy Károly.

Pest, 1859. Nyomatott Emich Gusztávnál. Barátok tere 7. sz.